

en Slags Vane for dem ligesom andet og faktisk ikke virker afskrækkende. De kyndigste Mænds Meninger gaa her ud paa, at det, som for at bruge et kort Udtryk: Bøllen, den vagabonderende Voldsmand er mest bange for, det er ikke den kortvarige Smerte, som Pryglene medføre, men det er den langvarige Frihedsberøvelse og den dermed i Forbindelse staaende Arbejdstvang, hvorfor de ere bange. Og jeg mener — lad mig sige det i Parentes bemærket — slet ikke, at man skal tage blødt paa Bøllen, jeg mener, at man skal skærpe Straffen, men gøre det paa rette Maade, navnlig ved en Forlængelse af Straffetiden; thi de vilde meget gerne i mange Tilfælde konventere den langvarige Tvangsarbejdsstraf til den kortvarigere Pryglestraf, hvis de maatte raade.

En anden Ting er der, som man fra de særlig kyndiges Side saa stærkt har protesteret imod, og det er dette: at drage Slutninger fra Pryglens Virkning som Disciplinærmiddel i Strafanstalterne til deres Virkning som almindelig Straf, idet man har gjort gældende, at der er ganske overordentlig stor Forskel paa den Straf, der for det første ikendes med Kendskab til den paagældendes Person og Natur — det Kendskab, som siger, at paagældende maaske er en Natur, som Prygl i hvert Tilfælde ikke vil gøre værre, mere ondsindet, end han var før — og som dernæst øjeblikkelig eksekveres som Straf umiddelbart efter Dommen, efter Forseelsen, og saa dette Tilfælde her, hvor Pryglene staa i det fjerne som en maaske ret usikker Mulighed i alt Fald først efter Arrest, Retsforfølgning, Appel osv. Her tabe Pryglene efter disse kyndige Mænds Mening selv den Virkning, den stærkt begrænsede Virkning, de muligvis vilde kunne have inden for Strafanstalten.

Jeg frygter Pryglestraffen meget ogsaa for Konsekvensens Skyld. Det er, som sagt, et radikalt Brud med hele den Betragtning af Forbryderes Behandling og Straffearterne, som vi hidtil have været inde paa. Vi ere bestandig her og i andre Lande gaaede længere tilbage fra dette; nu vende vi om, Vognen vendes, og vi køre i modsat Retning. Og da vil det ganske sikkert ske, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) i Gaar gjorde opmærksom paa, at man, naar Straffen ikke hjælper — og selvfølgelig vil den aldrig hjælpe, den har jo ingen Verdens Steder hjulpet og heller ikke her — rime-

ligvis, da man nu en Gang er kommen ind paa denne bundforkerte Vej, ikke sige: Ja, saa forlade vi den! men paa dette som paa mange andre Omraader sige: Nej, der maa mere til, vi maa videre frem! Derfor giver jeg ikke noget for, at man begrænser dette Eksperiment til at gælde 5 Aar; det er den Slags Ting, som efter min Mening ingen Betydning har.

Saa er der jo dette, at man tidt bedømmer denne Straf ud fra det ganske urigtige Synspunkt, at den kun vil blive anvendt over for de allerraeste Vaneforbrydere og Voldsforbrydere. Det ærede Medlem, der sidder ved min Side (Krabbe), og hvis Udtalelser jeg i øvrigt kan slutte mig til, fremførte her et virkningsfuldt Eksempel. Jeg kan ikke med det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) være enig i at betegne den omtalte Mand som en Bølle, det behøver han slet ikke at være. Det er en Erfarings sag, som vistnok enhver, der har færdedes noget omkring i Verden, har gjort, at der er en hel Del Mennesker og særlig Mennesker, som ere udgaaede fra ringe Hjem — dermed mener jeg ikke fattige Hjem, men Hjem, hvor maaske deres Opdragelse har været noget forsømt — og Mænd, som have faaet en i det hele taget ringe Kultur senere hen i Livet, der kunne være brave og skikkelige nok, naar de blot ikke komme under Indflydelse af Spiritus. Men komme de under Indflydelse af Spiritus, farer der ligesom en ond Aand i dem, og saa slaa de løs paa de Ansigter, de ikke kunne lide. Det er givet, at det er saaledes. Det er ogsaa givet, at der er Mennesker, som af Naturen ere begavede med den sørgelige Vuggegave, som ubændig Hidsighed er. Jeg kunde antøre personlige Eksempler derpaa, men jeg skal lade det være; vi kende vistnok alle sammen Mænd, hvis Navne have været fremme i det offentlige Liv, som ved Lejlighed have ladet en saadan ubændig Hidsighed faa Bugt med sig og have kunnet slaa til og slaa saa haardt til, at en Dommer ikke har kunnet undlade at mene, at de maatte have kunnet forudse, at det vilde medføre alvorlig Men for den tilskadekomne. Disse og saa mange andre vilde komme ind under Lovens Bestemmelser, uden at høre til den Klasse Mennesker, som det egentlig er vor Mening at ramme, uden at være egentlige Bøller. Under ophidsede politiske Forhold kan der ogsaa fremkomme den Slags Ting. Jeg skal minde om Slagene